

Beste Reintjes en andere vossen,

Eind van de jaren '70 werd ik door regisseur Henri Kerckhove gevraagd om een rolletje te spelen in het stuk: "Weg met de vrouwen"... (dus geruime voor de #me too-beweging). Dat was mijn eerste kennismaking met het amateurtoneel in Hoeilaart.

En gelukkig bestaan er – voor zover ik weet en hoop – geen beelden van.

Op een avond, ergens begin jaren '90, kreeg ik telefoon van ene Jos Michiels. Hij belde mij met de vraag of ik voorzitter wou worden van het toneelgezelschap Reintje, als opvolger van hun voorzitter: Paul Van Loo. Ondanks mijn drukke agenda, met de opstart van VTM, nam ik zijn voorstel aan. Ik heb er nooit spijt van gehad.

Naar aanleiding van deze 30ste verjaardag doken verschillende herinneringen op. Het lokaal, in de vroegere gemeenteschool, waar de Reintjes repeteerden, decors én feestjes bouwden heette: 'Reintje's Hol' en dat was het ook: een hol. Ondanks de prachtige accommodatie waarover we vandaag beschikken was het een gezellige plek waar we ons 'thuis' voelden. We hadden alles bij de hand: decorstukken, oude tafels en stoelen, dozen en kisten vol met oude kleren, pruiken en brol. En uiteraard: de bar mét een goed gevulde frigo. Want zoals iedereen weet: van toneelspelen krijg je dorst. Veel dorst.

Onze creativiteit werd geprikkeld om zaken te bedenken en uit te voeren. Vandaag beschikken we over een electronisch scherm waarop activiteiten worden aangekondigd. In die jaren knutselden en beschilderden we grote panelen die achter het standbeeld van Sohie werden neergepoot om reclame te maken voor onze opvoeringen.

Voorzitter zijn was leuk maar toekijken hoe anderen écht bezig waren met toneel als acteur, decorbouwer of regisseur vond ik toch maar niks. Nelly regisseerde het jeugdtonel. Samen met haar- en dankzij haar zette ik mijn eerste stappen als regisseur. Het werd OLIVER TWIST.

Twee van de vele anekdotes bij de productie van Oliver Twist zijn mij altijd bijgebleven. Deze productie was zeer ambitieus. Naast de opvoering op het podium filmde we ook scènes op locatie die dan tijdens het spel werden vertoond. Eén van die locaties was het centrum van Lier. Jos, Nelly, ikzelf en de jonge acteurs waren een scène aan het filmen toen een voorbijganger aan Jos vroeg wat we aan het doen waren. Waarop Jos kalm antwoordde: ‘We z’n hie ne sexfilm on’t opnème, madam’.

Voor de eerste keer hadden we ook een rookmachine ingehuurd om de Londense smog te reproduceren. Deze machine werkte echter zo goed dat het publiek de acteurs op het podium nauwelijks zag staan.

Het mooie aan deze productie was dat vele van de piepjonge spelers van toen de toneelmicrobe kregen en sommigen van hen tot op vandaag actief zijn bij Reintje.

Na een tijdje viel het mij op dat er een leeftijdsgroep was die niet aan bod kwam: de 18 – 25 jarigen. Het idee was om, naast de ‘jongeren’ en ‘volwassenen’ een derde groep te creëren die met een eigen, zeg: ‘eigenzinnig’ programma aan de slag zou gaan. Het was ook de zorg om op die manier nieuw talent te vinden én de continuïteit van Reintje te verzekeren voor de toekomst. Het idee heeft, tot op zekere hoogte, gewerkt. Er werden andere, soms alternatieve, stukken gespeeld. Het gaf Reintje een nieuwe dynamiek. In het groeiproces werd deze groep: ‘de jong volwassenen’ genoemd. Het basisidee was om jonge mensen aan te trekken en hen dan verder te laten groeien in de vereniging. Het

idee had wat kinderziektes maar die zijn intussen achter de rug. Met de komende productie: MIDZOMERNACHT presenteert Reintje een cast waarin alle leeftijden aan bod komen.

Ik ben er van overtuigd dat Reintje, in de toekomst, niet meer moet opgesplitst worden in leeftijdsgroepen maar dat er moet ingezet worden op de keuze van de toneelstukken. Deze keuze zal dan bepalend zijn voor de selectie van acteurs uit bepaalde leeftijdsgroepen of over alle leeftijden heen.

Ik heb het geluk gehad om ook buiten Hoeilaart te mogen regisseren. De voorbije 3 jaar bij toneelgezelschap BisArt te Huldenberg en op dit ogenblik regisseer ik 'DE JURY' bij toneelgezelschap De Zonnebloem in Lubbeek. Dankzij deze ervaring heb ik een 3 zaken vastgesteld waar iedere toneelvereniging mee te maken krijgt:

1. Amateurtoneel trekt meer vrouwen aan dan mannen
2. Jongere spelers vinden is en blijft moeilijk. Het goede nieuws is dat, wanneer jongeren overtuigd worden om mee te spelen, zij – in vele gevallen – deel blijven uitmaken van de vereniging.

Ten slotte: zijn er de 'doorbijters'. Zonder hen is er geen toneelvereniging. De 'doorbijters' zijn altijd een kleine groep van mensen die de vlam in de pijp houden. Reintje heeft altijd kunnen rekenen op zo'n groep. Het zijn zij die deze verjaardag hebben mogelijk gemaakt door de handen uit de mouwen te steken en anderen, met hun enthousiasme, mee te trekken.

Bij deze zou ik een speciale vermelding willen maken voor Lutgard Callens. Eén van de oudste doorbijters van Reintje. Bij de productie van BOILING FROG had ik het idee om, als 'special effect' een auto te laten aankomen achter een scherm. Ik vroeg Lutgard om iets te bouwen met twee pillampen op wielen. En wat deed Lutgard? Hij liep er dagen mee rond en kwam voor de dag

met een kar waarop twee échte autolampen waren gemonteerd die aangesloten waren op een autobatterij. Het effect was zo goed dat het publiek zich afvroeg hoe wij het, in godsnaam, geflikt hadden om een auto achter de schermen te krijgen. En dat was maar één van de honderden, creatieve knutselwerken die hij in 30 jaar in elkaar stak. Mag ik daarom een daverend applaus vragen voor deze doorbijter!

APPLAUS

Blijven geloven in de toekomst van het amateurtoneel in het algemeen en Reintje in het bijzonder is een belangrijke opdracht. Want het brengt mensen samen die op een plezierige en creatieve manier omgaan met een deel van hun vrije tijd. Een actieve toneelvereniging straalt ook uit op de cultuur en het Vlaamse karakter van onze streek. Daarenboven geeft het een podium aan nieuw talent.

Dertig jaar huwelijk heet ‘parel’ te zijn. Daarom zou ik willen afsluiten met een dankwoord aan iedereen die zich ingezet heeft en nog steeds inzet om van Reintje een parel te maken. Dank aan de doorbijters achter de schermen die decors hebben gebouwd, acteurs hebben geschminkt, kleding hebben gemaakt en voor licht en geluid hebben gezorgd. Dank aan de regisseurs voor hun geduld en het creatief omgaan met de agenda’s van hun acteurs. Tenslotte dank aan de acteurs voor het inprenten van tekst en hun overwinning op de plankenkoorts.

Ik sluit af met de woorden van de Nederlandse acteur, toneelregisseur en schrijver Helmert Woudenberg: *‘Toneelspelen is zo hard liegen dat je dubbel de waarheid spreekt.’* Ik dank u.